

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Swilengrad (Bułgaria) w dniu 19 grudnia 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Danieli Pinzaru i Robertowi Andreiowi Cirstinoiu

(Sprawa C-707/17)

(2018/C 094/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Swilengrad

Strona w postępowaniu głównym

Daniela Pinzaru i Robert Andrei Cirstinoiu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 65 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowych uregulowań prawnych, które za naruszenie przewidzianego w art. 3 wspomnianego rozporządzenia obowiązku złożenia deklaracji przewidują kary o rodzaju i wysokości wskazanych w art. 251 Nakazatelen kodeks na Republika Bułgaria (kodeksu karnego Republiki Bułgarii), w którym w ust. 1 przewidziano jako alternatywne możliwości nałożenia kary „pozbawienie wolności” do sześciu lat z możliwością faktycznego skazania nawet przy pierwszym popełnieniu przestępstwa lub karę „grzywny” w podwójnej wysokości wartości przedmiotu przestępstwa, a łącznie z jedną z dwóch powyższych alternatywnie przewidzianych kar w art. 251 ust. 2 kumulatywnie przewidziano dodatkową karę w postaci przepadku na rzecz państwa niezadeklarowanych środków pieniężnych w pełnej wysokości, bez konieczności badania ich pochodzenia i przeznaczenia, mając na względzie że suma tych kar może przekraczać to, co jest niezbędne przy uwzględnieniu zamierzonych w tym rozporządzeniu celów – niezgodnie ze wskazaną w art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadą proporcjonalności przestępstwa i kary – oraz stanowić ukryte ograniczenie swobodnego przepływu kapitału?
- 2) Czy wskazane przepisy prawa Unii – art. 65 ust. 3 TFUE, art. 9 ust. 1 i art. 3 rozporządzenia nr 1889/2005, a także art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowych uregulowań prawnych, w szczególności art. 251 ust. 2 Nakazatelen kodeks na Republika Bułgaria, które wraz z karami przewidzianymi za naruszenie określonego w art. 3 rozporządzenia nr 1889/2005 obowiązku złożenia deklaracji dodatkowo przewidują całkowity przepadek na rzecz państwa niezadeklarowanej kwoty, niezależnie od jej pochodzenia i przeznaczenia?
- 3) Czy art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że art. 251 ust. 2 Nakazatelen kodeks na Republika Bułgaria, w którym przewidziano przepadek mienia tytułem kary za zwykłe niewykonanie obowiązku złożenia deklaracji, nie zapewnia prawidłowej równowagi między interesem ogólnym a wskazanym w art. 17 karty wymogiem ochrony prawa własności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty, Dz.U. 2005, L 309, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Asenowgrad (Bułgaria) w dniu 19 grudnia 2017 r. – „EWN Bułgaria Topłofikacija” EAD / Nikolina Stefanowa Dimitrowa

(Sprawa C-708/17)

(2018/C 094/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Asenowgrad

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „EWN Byłgaria Topłofikacija” EAD

Strona pozwana: Nikolina Stefanowa Dimitrowa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 [ust.] 2 dyrektywy 2006/32/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. [w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG] dopuszcza, aby przedsiębiorstwo dostarczające energię ciepłą dochodziło wartości zużytej energii cieplnej – emitowanej z sieci do objętych odrębną własnością lokali – proporcjonalnie do ocieplanej powierzchni nieruchomości określonych w projekcie, bez względu na faktycznie przesłaną do lokalu ilość energii cieplnej?
- 2) Czy art. 27 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2011/83/UE⁽²⁾ [z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] dopuszcza krajowe uregulowania prawne, które zobowiązują odbiorców – będących właścicielami mieszkań w budynkach objętych reżimem odrębnej własności lokali, którzy zaprzestali korzystania z energii cieplnej, usuwając urządzenia grzewcze ze swych mieszkań lub wzywając pracowników przedsiębiorstwa ciepłowniczego do zablokowania technicznej możliwości emitowania energii przez urządzenie ciepłone – do opłacenia wartości niezamówionej, lecz dostarczonej, energii cieplnej emitowanej z sieci w budynku?
- 3) Czy takie krajowe uregulowania prawne skutkują ustanowieniem nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu dyrektywy 2005/29/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2006, L 114, s. 64.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

⁽³⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 27 grudnia 2017 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD / Mitko Simeonow Dimitrow

(Sprawa C-725/17)

(2018/C 094/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacija Sofia” EAD

Strona pozwana: Mitko Simeonow Dimitrow

Pytania prejudycjalne

1. Dyrektywa⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] wyłącza zastosowanie uregulowań tradycyjnego prawa umów odnoszących się do zawierania umów, lecz czy wyłącza uregulowania dotyczące tej przewidzianej ustawowo skrajnie nietypowej struktury powstania stosunku umownego?